

KIBBUTZ ZIMER

ZIMMERS AND COUNTRY LODGING IN ISRAEL
LANGUAGES CENTER
KIBBUTZ AND DESERT PROGRAMS

ראיון עם אובה ספמן – ישראלי וגרמני, יהודי ונוצרי

במהלך חודש אוגוסט האחרון עברתי חוויה יוצאת מן הכלל בעיר קטנה בגרמניה ושמה לויץ (LOIZ) הנמצאת בתוך נוף עוצר נשימה המשלב ערות, מישורים ירוקים ואגמים - של מדינת מקלנבורג.

לימדתי וחייתי שבוע שלם במקום הנקרא "בית-עמאוס" - "BETH EMMAUS" השייך לאיש מיוחד במינו - ושמו אובה ספמן UWE SEPPMANN. שם הוא חי יחד עם משפחתו היקרה: אשתו - שושנה, וילדיו: יוהנה, יהושע, יהונתן ויואלה.

במשך שבוע - לימדתי עברית קבוצה של אנשים מיוחדים במינם. נוצרים, אוהבי ישראל. חלקם כבר למדו עברית במסגרות שונות ולחלקם זוהי הפעם הראשונה.

בכל יום למדנו לקרוא, לכתוב ולדבר עברית. למדנו לשיר שירים, רקדנו ריקודי עם, ובכל ערב התקיימה פעילות בנושא ישראל \ הנגב \ ועוד.

בית ההארכה מציע אפשרויות של לינה וסמינרים לקבוצות מכל זרם דתי, מרחבי גרמניה.

אובה אומר: "במקום המיוחד הזה ניתן להרגיש את ישראל לא רק דרך הרצאות אלא גם דרך

התנסות אישית חווייתית. המטרה שלי היא לחזק את הנוצרים באמונתם, ואת קירובם למדינת ישראל - על ידי הכרות עם שורשיו היהודים של ישוע"

שאלתי את אובה מספר שאלות על עצמו, משפחתו ועל הסמינרים שהוא מקיים..

האם בתור ילד החינוך שלך היה מאוד דתי?

נהפוך הוא. אבי היה מאוד נגד הכנסייה. הוא היה ה"כבשה השחורה" במשפחתו עד שלבסוף גם פרש

מהכנסייה..אמא שלו הייתה דתייה מאוד. היא עברה ב 1956 ממזרח גרמניה לגור במערב.

אני לא הוטבלתי ולא חונכתי על ברכי הכנסייה, אך כאשר אחותי הצעירה ממני ב 7 שנים נולדה, סבתא שלי

אמרה שזה הזמן להטביל את הילדים. הכומר של הכנסייה שלנו הציע לי להשתתף בתפילות המיוחדות

לילדים בימי ראשון במשך שנה, כדי שאוכל להחליט באופן עצמאי אם זה באמת מה שאני רוצה. הסיפורים

על תולדות ישו בתפילות הילדים הלהיבו אותי. כבר אז ידעתי שאני רוצה לבקר בגליל, בירושלים ובכל

המקומות שבהם הוא חי.

בזמן שיעורי ההכנה לטקס הבגרות של הכנסייה, הרגשתי שוב סיפוק גדול מהתמודדות עם נושאי הדת

והאמונה. שאלת האמונה עניינה אותי בלי כל קשר אישי. דבר דומה הרגשתי בקריאת ספריו של קרל מאי.

המשך..

איזה תפקיד היה לישראל בהתפתחות האמונה שלך?

כאשר האני מאמין היה חלק ממני, הנושא של ישראל עלה מחדש. ישראל והאמונה הנוצרית הן אחת עבורי. לדעת חלק מחברי בישראל יש לי שורשים יהודיים. לדעתי, כנוצרי מאמין, אני יכול לעשות הרבה יותר למען ישראל מאשר אם הייתי יהודי. בגרמניה - מצפים מיהודי שיעמוד תמיד לצד ישראל, אבל כנוצרי וככומר - אני יכול להמשיך ולתמוך בישראל גם בדרך של יצירת פרובוקציות בקרב שונאי ומתנגדי ישראל. לכן, לא אחקור אם יש לי שורשים יהודים או לא.. כי בשבילי זה בכלל לא חשוב. בצורה שבה אני כעת מנהל את חיי אני מרגיש שייכות לישראל דרך אמונותי הנוצריות.

אתה מדבר עברית ומלמד עברית בסמינרים - כיצד למדת את השפה?

למדתי עברית על מנת לקרוא את התנ"ך בצורתו המקורית ובגלל שתמיד רציתי לבקר בישראל. למדתי בקורסי ערב, במקביל לשרותי הצבאי והסוציאלי באוניברסיטה העממית. דרך מכר - התוועדתי ל"כפר תקווה" בישראל - המשמש מעון ומגורים לנכים. מייד התפטרתי מעבודתי, קניתי כרטיס טיסה לישראל והצטרפתי כמתנדב ל"כפר תקווה". מייד נדבקתי בחיידק הישראלי.

איך הרגשת בזמנו בתור גרמני החי במדינה שהתמודדה עם השואה?

חוויתי חוויה מאד מיוחדת במיוחד ביום השואה. אנחנו, הגרמנים הצעירים, הרגשנו זעזוע עמוק באותו יום. אבל אז באה המורה שלנו לעברית, שבעצמה הייתה ניצולת שואה ועודדה אותנו במילים: "אתם יכולים להיות גאים בתור גרמנים. גרמניה זה לא רק השנים 1933-1945. אתם שייכים ממילא לדור אחר אחרת לא הייתם בישראל..". זה גרם לי להרגיש ביטחון וגאווה להיות גם גרמני וגם ישראלי. לכן, עד היום אני שר את ההמנון של שתי המדינות ביחד.

האם היה לך הרצון לגור בישראל באופן קבוע?

הוצעה לי האפשרות לקבל אישור של מגורי קבע בישראל על מנת שאוכל ללמוד עבודה סוציאלית כדי לעבוד בכפר תקווה. אך לי היה ברור שמוטלת עלי המטלה להעביר לצעירים בגרמניה את כל החוויה שחוויתי בארץ. לכן, חזרתי לגרמניה לאחר שנה וחצי כדי ללמוד בכנסיה - עבודה עם נוער וילדים, במטרה להעביר את ההשלמה והכפרה לדור הצעיר. במקביל, נסעתי ברחבי מזרח גרמניה והעברתי הרצאות על ישראל ויהדות. כל קהילה בה הרצאתי המליצה עלי באופן חסוי לקהילה אחרת והאולמות היו מלאים (הסודיות הייתה חשובה, כי בזמנים האלו היה מסוכן לדבר במזרח גרמניה - בזכות ישראל). כך רכשתי קשרים במזרח גרמניה ואחרי שהחומה נפלה, הוצעה לי עבודה בתור כומר. לאחר תום שלוש שנות שירות בתור כומר, פתחתי יחד עם אשתי את "בית-עמאוס". הרעיון להקמת בית הארחה נוצרי, במקום ששימש בעבר כמקום נופש של המפלגה הקומוניסטית במזרח גרמניה - קסם לי מאוד. ראיתי בזה את הדרך הטובה ביותר לסיים את הפרק הזה של ההיסטוריה. בתחילה, היו פוקדים אותנו סקרנים שעברו בסביבה וסיפרו שהם היו נוהגים לפקוד את המקום ולהשתתף בסמינרים של המפלגה ורצו לדעת מה עלה בגורל המקום. לאחר שהזמנתי אותם להיכנס, הם שאלו אותנו לפרש המזוזות שתלויות על המשקופים..

גרם לי אושר רב - להראות לאותם מבקרים שישנם גרמנים צעירים, שמאמינים באלוהים וסומכים עליו. היה לנו ברור מההתחלה, שאנו פותחים בית ההארכה במטרה לקרוב לבבות, ושיפור היחסים בין יהודים לנוצרים, ויחד עם זה בין גרמניה לישראל.

בנוסף לכך, יחד עם הרכישה של בית ההארכה, למדנו דברים רבים על ההיסטוריה היהודית. את הסמינרים שהעברתי קודם לכן על תולדות הנצרות בקהילות שונות, יכולתי להעביר אצלנו בבית ההארכה. אני מנסה לחזק את האמונה הנוצרית על ידי כך שאני מראה לאורחים שלנו, שהשורשים של האמונה שלהם היא ביהדות. למשתתפים מתברר שישוע היה יהודי - וכמו כל יהודי, לאחר עבודתו ביקר בכל יום בבית הכנסת.

נדהמתי לגלות בזמן שהותי כאן שאתה מקפיד על כשרות, קבלת שבת וכדומה..

נכון. אצלנו בבית ובבית ההארכה - אנו שומרים על כשרות (הפרדה בין בשר לחלב, לא אוכלים חזיר ופירות ים) - וכך גם מחויבים האורחים שלנו. בכל החדרים אצלנו מותקנות מזוזות. אנחנו חוגגים ביום שישי בערב קבלת שבת ובמוצאי שבת עורכים הבדלה. אנחנו לא מנסים לגייר אף אחד.. אלא מנסים ליצור מודעות שהברית החדשה מקורה ביהדות ולהראות כיצד ישוע חי בתור יהודי.

מהם החלומות והתקוות שלך לעתיד?

הבית שלנו - הפרויקט הזה - הוא מעין מראה של הביוגרפיה שלי. אני רואה אותו בתור אי ישראלי קטן בתוך גרמניה. לפני זמן מה אירחנו חיילים ישראלים פצועים, שאמרו לנו שהם מרגישים כאן כמו בקבוץ.. מכיוון ששנים רבות סבלתי מהידיעה שאני חייב לרשת את העסק של אבי אני לא מצפה מילדי לעשות זאת.. אבל אשמח מאוד אם זה יקרה..
ילדי יודעים ומבינים שמי שינהל אחרי את הפרויקט הזה צריך להרגיש שחלק מהזהות שלו הוא להיות ישראלי, ולנהל מקום כזה - זוהי שליחות ולא עבודה..

רשמה: נאוה אשל